

סיכום דין תליה במכה – סעיף ה'

סוג המכה	יש לה וסת קבוע	אין לה וסת קבוע
1. יש לה מכה שאינה יודעת שהיא באה מן המקור (ידוע שהיא באה מן המקור)	הרמ"א: אפי' הדם ודאי מן המקור, שלא בשעת וסתה תולים במכתה. (מרדכי+הרשב"א) הש"ך: כל הלכה זו לענין רמ"ת (רע"א) הנוב"י והב"ת: גם לענין ד' נקיים. הט"ז: אינה תולה במכה דבעינן תרתי לטיבותא.	הרב"י ברשב"א: תולה במכה אפי' בשעת וסתה) הש"ך ברשב"א: רק בידועת שמציאה דם בדרך כלל
2. ספק אם הדם מהמקור ויש לה מכה שאינה יודעת שמציאה דם.	לכו"ע מותרת שלא בשעת וסתה	רמ"א: יש בכה"ג ס"ס ספק מן המקור ספק מהצדדים ואת"ל מן המקור שמא מן המכה. הש"ך: חולק וסובר שאין ס"ס בכה"ג. הנוב"י: מסכים עם הרמ"א וכן התו"ד בלא הרגשה.
3. בידועת שמכתה מוציאה דם. (ידוע שהיא באה מן המקור).	לכו"ע תולה במכה גם לשי' הט"ז דאיכא תרתי לטיבותא לרמ"א: דוקא שלא בשעת וסתה. דא"כ לא תטמא לעולם לש"ך: אם מרגשת עתה שהיא באה מן המכה שבמקור אפי' בשעת וסתה. בכתמים – תולה אפי' בשעת וסתה.	הרמ"א: תולה במכתה כשי' המרדכי והמהרא"י וכ"פ הש"ך בנקודות הכסף הט"ז: חולק דבעינן תרתי לטיבותא.

מרדכי מהלכות נדה

וה' י"ט ע"ג] כתיב מרדכי מביא ששומח קהל וכו' וכו' מהלכות נדה ק"ס (א) [אר"ן]
 וכן נראה ש' על דבר זה ק"ס והכתיב נראה מקום והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט

וה' י"ט ע"ג] כתיב מרדכי מביא ששומח קהל וכו' וכו' מהלכות נדה ק"ס (א) [אר"ן]
 וכן נראה ש' על דבר זה ק"ס והכתיב נראה מקום והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט

תחמת הרשן

סימן מ"ז תחמת הרשן
 וכן נראה ש' על דבר זה ק"ס והכתיב נראה מקום והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט

וה' י"ט ע"ג] כתיב מרדכי מביא ששומח קהל וכו' וכו' מהלכות נדה ק"ס (א) [אר"ן]
 וכן נראה ש' על דבר זה ק"ס והכתיב נראה מקום והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט
 נראה נראה וכן מהלכות נדה נראה ש' י"ט ק"ס והכתיבה ע"כ נראה ש' י"ט

תשובות מהרי"ד

עד

לה וסת תולה בוסח' דמא' רחמ' בשעת השתנה ואם אינה רואה חלה כשכואב
 לה למטה מפיבורה או היא עטורה. כי מי יבא אחרי המלך מהרי"מ לחנוק עליו.
 אמנם מהרי"ד מנחה התייר חלש שראתה מחמת (האר"ן ווינ"א) ולא הסכמתי לו.
 ואף יש לך לשאל שאינה רואה בשעת השתנה חלה ממקום מי רגלים ולא מאותו
 מקום. וטעם שמרי' בר חיים הכביע:

עוד יש לי תשובה בשם היר אליעזר חז"ל אשה שיש לה חולי שקורין (האר"ן
 ווינ"א) וראתה דם תוך זריכה וקורם לכן ולאחר כך ללא רחמ'ה. שאלתי
 אותו אם היא עמאה או עטורה. והשיב לי שהיא עטורה כי אותו דם לא בא לה
 מן המקור רק מחמת הכואב שיש לה ועטורה לבעלה. כל זה העתקתי: גם
 שמעתי שמהרי"ד רוקני"ל ז"ל היה מחיר אותן שדואות (האר"ן ווינ"א). אך לפי מה
 שכתב מהרי"ד שמרי' לעיל שגריך לשאל אם אינה רואה בשעת השתנה חלה ממקום
 מי רגליה ולא מאותו מקום. אני רגיל לומר לגבי כהאי גוונא לבדוק דבר זה
 כמו שהעתיקי בשם גדול חז"ל האשה ששאלה דם ואומרת שבה מנקב של מי רגלים.
 להכניס מוך על מקום המקור והשתן. אם המוך נקי הוכח' דלוי' מן המקור
 עכ"ל. וכן בדקו. מקלה נשים על פיו ומלאו נקי. והוכרתי אהסן קודם שיכניסו
 המוך שיבדקו יפה בחורין ובסדקין ובשומק ככל דין בדיקה ואחר כך יכניסו
 מוך הרכב בשומק ככל מהם שחולק ואחר כך השחין ואחר ההשתנה תקנה יפה
 ואם לריך לה תרחון בזהו מקום שמקנחת דהיינו מקום הכתלים או בית
 החיוף כי הנשים יודעות בזהו מקום מגיעות מי רגלים לרחם. ואחרי' מקום
 תקנה כדלעיל מחמת שחולקין בני רגלים ודם. ואחרי' חגב יפה ואחרי' חוליה
 המוך ואם הוא נקי הרי הוכח' ברורה שלא מן המקור בא. וכל זה היו לגבי
 שפיה לבס וסתות וטל בשעת וסתה. אבל זו שכתב עליה שאין לה וסת אם ק'
 יש להחמיר דאם לא ק' וכו' לנשים לא חסא עמאה כמו שכתבו רבותינן ז"ל. אכן
 אם יש לה עונה כדרכה שיש לה חולי וסת קבוע כגון שפחה או חותירה, ג' ימים
 או ד' או שבוע או פחות או יותר רק שיהא נה עונה קבוע על שרגילה להמחין לכל
 הפחות מסוף ראיה עד חתלה ראיה כך וכך ימים. נראה לעיני' על תקנתא
 דלעיל ועל דברי רבותינו היכל להחיר בזהו חיימים שאין בימי העונה. אך כי היה
 ראוי אשילו בימי העונה להחיר שיי חקנתי דלעיל הואיל וכתבת במחור משפעת
 במי רגלי' דכתיב וסתה מרמ' להראש' דלפילו בשעת וסתה טהורין ברואה דם
 מחמת מכה אי וסתות דרבנן. חיל הכי מילי כשמרגשת שבה מן המכה שיש לה יצר
 וכאב ומרגשת דהמכה מוציא דם ולא חיישינן דגם מן המקור יא' כיון דוסתות
 דרבנן עכ"ל. ועוד העתיק ואין לריך להעתיק לך כי הכל מן החוס' פי כל היר.
 מימ לא מלאמי לבי להקיל כיון דאיכא מרביותא דפסקים וסתות דאורייתא וס כל
 אותה תפוסה על אשה שחיסה לה בזמאנא פרחודי' שחיסה מוציא דם. אבל מדון זה אין לה
 מכה מבוררת. ומי' בין עונת לנשים נראה למחן על החירה דלעיל דלחוד' שפובה
 הקיל שלא בשעת וסתה אשילו אינה מרגשת מחמת מכה קאחי' חליק דם מכה למחן
 דלמיר וסתות דרבנן. גם כי קלת ראיה דלאו מן המקור בא הואיל ואינו רואה למראש
 דם חלה מוגלה כמו שכתבתי. אך כי אין חולק בקאחי' כמנאות דמי' אשילו כשהמתי'
 מוקפי'